

кждѣ ще ме каратъ заптиитѣ. Азъ съ нажалено сѣрдце вървѣхъ слѣдъ тѣхъ и отидохме на квартира въ една непозната за мене къща. Тѣ тамъ обѣдваха. Каниха и мене, но азъ отказахъ. Като станаха, поведоха ме и ме закараха въ Търново. Влѣзохме въ мезлича (окр. сѣвѣтъ). Тамъ бѣха насѣдали на мендерликъ: пашата въ срѣдата, кадията до него, муфтията до кадията и други агаларе до 10 тина души. Пашата ме викна близо при себе си, изгледа ме отъ краката до главата и каза на заптиитѣ: „Заведете го въ кафе оджаа. Нека посади, че, когато се събере всичкия мизличъ, тогава ще ми обадятъ вината каква е“. Когато влѣзохъ въ „кафе оджаа“, каведжията съ едни привѣтливи думи даде ми единъ столъ и ми каза: „Сѣдни и добъръ е Господъ. Не бой се!“. Завчасъ тури жезве въ огъня и ми направи кафе. Наченаха да се сбиратъ членоветѣ, като единъ по единъ вървѣха и се качеха по стълбата. Споредъ тогавашния обичай, щомъ влезе въ мизлича, всекой членъ се поздравява съ пашата и другитѣ членове и сѣда. Всѣкой отъ членоветѣ имаше чубукция, който бързаше да му даде огънг за чубука, а кафеджията му принасяше кафе. Кафеджията нѣмаше време да се занимава съ мене, а хвърли отпрѣдъ ми тютюневата си кутия и, като ми показа нареденитѣ на единъ снопъ чубуци, каза: избери си, която обичашъ, напълни и пуши“. Азъ си избрахъ единъ много хубавъ чубукъ и казвахъ въ себе си: „Кой знае какво ще стане съ мене, този ми е, може би, послѣденъ часъ, я видѣ вече божния сѣвѣтъ, я не; да се отпуша баремъ съ пашовски чубукъ“. Щоиъ напълнихъ чубука, ето че иде кафеджията—раздалъ кафета на агитѣ—завчасъ грабна дилафа, взе единъ въгленъ, развѣя го да се распали и го сложи на чубука ми. Щомъ запушихъ, направи още до петъ чаши кафе и за мене едно и каза: „пий, да ти се не притѣснява душата. Азъ си пушахъ чубука и мислѣхъ какъвъ ли въпросъ ще ми зададатъ и какво ще отговоря макаръ и да не знаяхъ за какво ме викатъ; само въ ума си въобразявахъ, че страшенъ въпросъ ще ми се зададе и страшенъ отговоръ ще издавамъ. Всѣка минута чакахъ кога ще, ме повикатъ. Сѣвѣта се продължи до три часа, но мене още не викаха. Членоветѣ почнаха вече да си разотиватъ. Когато си разотидоха всичкитѣ, освѣнъ пашата, кадията и муфтията, повикаха ме и пакъ ме изгледаха безъ да ме питатъ нѣщо. Само пашата каза да ме заведатъ въ градския затворъ. Тамъ заварихъ нѣколко граждани—стари и млади,—едни затворени за земане—даваче, други—за разкошества. Прѣденувахъ, прѣнощувахъ тукъ само два дена и три нощи. На третия денъ дойде единъ заптия и ми каза: „Лѣсковеца даскаля,